

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia Grzegorz Król**

Protokolant: **Magdalena Michalik**

po rozpoznaniu w dniach: 14.10.2019r., 29.11.2019 r. i 20.01.2020 r. sprawy karnej

M. M. syna T. i B. z domu Z.

ur. (...) w N.

oskarżonego o to, że:

w okresie czasu od dnia 28 czerwca 2015 roku do 7 grudnia 2015 roku w N. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jako osoba prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...)H.U. (...) M. M., zajmującą się kupnem i sprzedażą samochodów, mając pełną świadomość ciężących na nim wcześniejszych zobowiązań, wynikających z wydanych wobec niego orzeczeń sądowych – tytułów wykonawczych oraz toczących się postępowań egzekucyjnych zataił te informacje przed Z. P. (1) oraz wprowadził go w błąd co do zwrotu kwoty 43.000 zł wpłaconej na wskazany przez niego rachunek bankowy banku (...) z tytułu zapłaty za sprzedaż w dniu 25 czerwca 2015 roku samochodu P. C., który to pojazd Z. P. (1) zwrócił mu w dniu 28 czerwca 2015 roku, a następnie zapewniając Z. P. (1), że kwota ta zostanie mu niezwłocznie zwrócona po sprzedaży pojazdu, co znalazło odzwierciedlenie w podpisanym w dniu 3 września 2015 roku między nimi porozumieniu i mimo, że nie później, niż 7 grudnia 2015 roku pojazd ten zbył za dopłatą nieustalonej osobie i w ten sposób doprowadził Z. P. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 43.000 zł

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

I. w ramach czynu zarzuconego aktem oskarżenia uznaje oskarżonego **M. M.** za winnego tego, że w dniu 28 czerwca 2015 roku w N. w ramach prowadzonej pod nazwą (...) działalności gospodarczej i działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Z. P. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 43.000 zł w ten sposób, że wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z uzgodnień dotyczących zwrotu w/w kwoty za oddany przez pokrzywdzonego pojazd marki P. (...), który wcześniej kupił od oskarżonego, a który oskarżony zgodził się przyjąć z powrotem, z jednoczesnym zapewnieniem zwrotu pieniędzy niezwłocznie po jego sprzedaży, co stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 kk i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniach obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 roku i w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesza na trzyletni okres próby;

II. na mocy art. 33 § 2 i 3 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tj. karę grzywny w kwocie 3.000 (trzy tysiące) złotych;

III. na mocy art. 72 § 1 pkt 8 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego M. M. do wykonania wyroku Sądu Okręgowego w (...) z dnia 7 lutego 2018 roku sygn. (...)w zakresie, w jakim dotychczas nie został wykonany, w terminie 2 (dwóch) miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia;

IV. na zasadzie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa częściowe koszty sądowe w postaci częściowych wydatków w kwocie 1000 (tysiąc) złotych i opłaty w kwocie 780 (siedemset osiemdziesiąt) złotych;

V. na zasadzie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego M. M. na rzecz oskarżyciela posiłkowego Z. P. (1) kwotę 1.536 (tysiąc pięćset trzydzieści sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1151/18	
<p>Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.</p>			
USTALENIE FAKTÓW			
o.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	M. M.	pkt I wyroku	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 25 czerwca 2015 r. Z. P. (1) kupił od M. M. prowadzącego komis samochodowy pod nazwą Firma Handlowo - Usługowa (...) M. M. przy ul. (...) w N. używany samochód osobowy P. C. nr VIN (...). Cena na pojazd została ustalona na 43 000 zł i uiszczona przez Z. P. (1) w dwóch przelewach na kwoty: 19 000 zł i 24 000 zł.</p> <p>Samochód marki P. (...) zakupiony przez Z. P. (1) pochodził z USA, skąd - pomimo uznania go za niezdolny do użytkowania i skierowania do kasacji – został sprowadzony do Polski. W Polsce został kupiony przez F. M. w komisie samochodowym w K., a następnie przekazany M. M. w komis na podstawie umowy z dnia 22 września 2014 r. Samochód ten M. M. sprzedał D. N., który z kolei na podstawie umowy z 6 kwietnia 2015 r. z powrotem oddał go M. M. w komis.</p>	wypis z (...)	5-6	
kopia faktury dot. sprzedaży pojazdu P. C. z 25 czerwca 2015 r.	8		
potwierdzenia przelewu kwot tytułem ceny za pojazd	23-24		

zeznania świadka D. N.	209, 443v.-443	
zeznana świadka Z. P. (2)	19v.-20, 441v.442	
zeznania świadka F. M.	459v.-460	
umowa komisju z 22 września 2014 r.	210	
faktura dot. sprzedaży samochodu D. N.	212	
umowa komisju z 6 kwietnia 2015 r.	213	
historia pojazdu P. C.	222-232	
Po kilku dniach użytkowania przez Z. P. (1) ww. samochodu odkrył on, że pojazd podczas wyjeżdżania pod górę nagle stracił moc. Z powodu ukrytej wady zwrócił się więc do M. M. w sprawie oddania mu tego samochodu i zwrotu zapłaconej ceny. W dniu 28 czerwca 2015 r. Z. P. (1) i M. M. umówili się ustnie, że M. M. przyjmie z powrotem samochód do swojego komisju i sprzeda go, a po sprzedaży zwróci Z. P. (1) zapłaconą przez niego cenę, tj. 43 000 zł. Zawierając to ustne porozumienie M. M. wiedział, że ze względu na ciężące na nim długi i toczące się na mocy tytułów wykonawczych postępowania egzekucyjne nie będzie w stanie w rozsądnym terminie	zeznania świadka Z. P. (1)	19v.-20, 441v.442

<p>wywiązać się z niego. Od 2011 r. bowiem przeciwko M. M. jako dłużnikowi Komornik Sądowy (...)prowadził egzekucje w kilkunastu sprawach. Przeciwno M. M. postępowanie egzekucyjne prowadził również Naczelnik Urzędu Skarbowego w N.. Dodatkowo w tamtym okresie toczyły się wobec M. M. postępowania karne m.in. w sprawach o sygn. akt (...)o przywłaszczenie pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży samochodów, które zakończyły się wydaniem wyroków skazujących.</p> <p>W związku z niewywiązaniem się przez M. M. z tego porozumienia w ciągu najbliższych 2 miesięcy, strony w dniu 3 września 2015 r. zawarły pisemną "umowę ugody - porozumienia", na mocy której - w związku z anulowaniem transakcji zakupu samochodu P. C. przez Z. M. M. zobowiązał się zwrócić na jego rzecz kwotę 43 000 zł niezwłocznie - tylko i wyłącznie - po otrzymaniu zapłaty przez potencjalnego kupca.</p>			
<p>umowa ugody-porozumienia z 3 września 2015 r.</p>	<p>10-11</p>		
<p>pismo Komornika Sądowego, zawiadomienia</p>	<p>280-287</p>		

o wszczęciu egzekucji przeciwko M. M.		
pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego wraz z załącznikami	248-255	
wyrok Sądu Rejonowego w N. sygn. akt (...); wyrok Sądu Rejonowego z N. sygn. (...) (wyrok Sądu Okręgowego (...)	326,330-331	
<p>W grudniu 2015 r. Z. P. (1) odwiedził M. M. w jego komisie (...) celem uzyskania informacji co do sprzedaży samochodu P. C.. M. M. poinformował wówczas Z. P. (1), że zamienił samochód za dopłatą, ale jeszcze jej nie uzyskał, wobec tego zapłaci mu, jak dostanie pieniądze. W dniu 8 grudnia 2015 r. współpracownik Z. P. (1) B. K. znalazł w serwisie (...) ogłoszenie o sprzedaży pojazdu P. C. wystawione przez (...) Sp. z o.o. w N. - spółkę założoną przez M. M., której siedziba znajduje się przy ul. (...) w N. obok komisum (...) położonego przy ul. (...). B. K. wysłał wówczas wiadomość do wystawcy ogłoszenia celem sprawdzenia, czy jest ono aktualne. W odpowiedzi otrzymał informację o treści: "oferta jest nieaktualna, zamieniliśmy samochód za dopłatą".</p> <p>Przed sierpniem 2016 r. samochód P. C. znów trafił</p>	zeznania świadka Z. P. (1)	19v.-20, 203, 204, 312, 313

do oskarżonego, a w dniu 20 sierpnia 2016 r. M. M. sprzedał ten samochód T. G. prowadzącemu komis pod nazwą (...) za kwotę 42 000 zł, przy czym na fakturze dokumentującej transakcję wpisano, że przelew nastąpi w ciągu 180 dni. Następnie w dniu 30 sierpnia 2016 r. T. G. sprzedał ten samochód P. K. prowadzącemu przedsiębiorstwo pod nazwą Grupa Handlowa (...), uzyskując za niego zapłatę w tym samym dniu. Pomiędzy T. G. a M. M. doszło do wzajemnych rozliczeń z tytułu sprzedaży w dniu 20 sierpnia 2016 r. samochodu P. C..			
zeznania świadka B. K.	307-308, 459 v.		
częściowo zeznania świadka T. G.	73v., 476v.		
zeznania świadka N. G.	82v.		
zeznania świadka M. A.	34-235		
kopia faktury z 20 sierpnia 2016 r.	14		
kopia faktury z 30 sierpnia 2016 r.	243		
wydruk ogłoszenia z portalu O. wraz z korespondencją	12-13		

zawiadomienie z US o zajęciu wierzytelności M. M. wobec T. G.	474-475	
W związku z niewywiązaniem się przez M. M. z postanowień porozumienia Z. P. (1) wniósł przeciwko niemu pozew. W toku postępowania cywilnego M. M. przelał Z. P. (1) kwotę 5000 zł tytułem części ceny za samochód. Wyrokiem Sądu Okręgowego z 7 lutego 2018 r., sygn. akt(...), zmieniono wyrok Sądu Rejonowego z dnia 20 maja 2017 r., sygn. akt (...), w ten sposób, że zasądzono od pozwanego M. M. na rzecz powoda Z. P. (1) kwotę 40 649 zł z ustawowymi odsetkami od 17 lutego 2017 r. do dnia zapłaty. M. M. do tej pory nie wykona wyroku, tj. nie zapłacił Z. P. (1) całej zasądzonej sumy (w dniu 6 września 2019 r. podczas rozprawy M. M. wręczył Z. P. (1) 4000 zł).	wyrok SR z 20 maja 2017 r., sygn. akt (...) z uzasadnieniem	171-176
wyrok SO z 7 lutego 2018 r., sygn. akt (...) z uzasadnieniem	314-321	
protokół rozprawy z 6 września 2019 r., sygn. akt (...)	434v.	
M. M. ma 43 lata, jest żonaty, i ma 4 dzieci na utrzymaniu. Pracuje osiągając dochód ok. 2000 zł miesięcznie.	notatka urzędowa - dane osobopoznawcze	338

Wymieniony w dacie czynu był poczytalny. M. M. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo.			
opinia sądowopsychiatryczna	385-387		
<i>o.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	M. M.	pkt I	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
Niedoprowadzenie Z. P. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 43 000 zł przez M. M. poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z uzgodnień dotyczących zwrotu w/w kwoty za oddany przez pokrzywdzonego samochód marki P. (...).	wyjaśnienia oskarżonego M. M.		
Brak opłacenia przez T. G. faktury z 20 sierpnia 2016 r. dokumentującej sprzedaż na jego rzecz przez M. M. samochodu P. (...) ze względu na	częściowo wyjaśnienia świadka T. G.		

odroczenie przez strony płatności na 180 dni.			
OCena DOWOdów			
o.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wypis z (...)	Prawdziwość dokumentu nie budzi wątpliwości.	
kopia faktury dot. sprzedaży pojazdu P. C. z 25 czerwca 2015 r.	Dokument prywatny, którego autentyczność nie budzi wątpliwości.		
	Dokument prywatny, którego autentyczność nie budzi wątpliwości.		
zeznania świadka D. N.	Zeznania świadka były jasne, spójne, logiczne, korelują z pozostałym materiałem dowodowym.		
zeznania świadka Z. P. (1)	Zeznania świadka były jasne, spójne, logiczne, korelują z pozostałym materiałem dowodowym.		
zeznania świadka F. M.	Zeznania świadka były jasne, spójne, logiczne, korelują z pozostałym materiałem dowodowym.		
umowa komisju z 22 września 2014 r.	Dokument prywatny, którego autentyczność nie budzi wątpliwości.		

historia pojazdu P. C.	Dokument prywatny, którego autentyczność nie budzi wątpliwości.		
1.1.1	zeznania świadka Z. P. (1)	Zeznania świadka były jasne, spójne, logiczne, korelują z pozostałym materiałem dowodowym.	
umowa ugody-porozumienia z 3 września 2015 r.	Dokument prywatny, którego autentyczność nie budzi wątpliwości.		
pismo Komornika Sądowego, zawiadomienia o wszczęciu egzekucji przeciwko M. M.	Dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej przez prawo formie przez uprawniony organ w zakresie jego kompetencji.		
pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego wraz z załącznikami	Dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej przez prawo formie przez uprawniony organ w zakresie jego kompetencji.		
wyrok Sądu Rejonowego w (...) sygn. akt (...); wyrok Sądu Rejonowego z N. sygn. (...) (wyrok Sądu Okręgowego w (...) sygn. akt (...)	Dokumenty urzędowe sporządzone w przepisanej przez prawo formie przez uprawnione organy w zakresie ich kompetencji.		
1.1.1	zeznania świadka Z. P. (1)	Zeznania świadka były jasne, spójne, logiczne, korelują z pozostałym materiałem dowodowym.	
zeznania świadka B. K.	Zeznania świadka były jasne, spójne, logiczne, korelują z pozostałym materiałem dowodowym.		
częściowo zeznania świadka T. G.	Zeznania świadka w tej części są jasne, logiczne		

	i korelują z pozostałym materiałem dowodowym.		
zeznania świadka N. G.	Zeznania świadka były jasne, spójne, logiczne, korelują z pozostałym materiałem dowodowym.		
zeznania świadka M. A.	Zeznania świadka były jasne, spójne, logiczne, korelują z pozostałym materiałem dowodowym.		
kopia faktury z 20 sierpnia 2016 r.	Dokument prywatny, którego autentyczność nie budzi wątpliwości.		
kopia faktury z 30 sierpnia 2016 r.	Dokument prywatny, którego autentyczność nie budzi wątpliwości.		
wydruk ogłoszenia z portalu O. wraz z korespondencją	Autentyczność wydruków nie budzi wątpliwości.		
zawiadomienie z US o zajęciu wierzytelności M. M. wobec T. G.	Dokument urzędowy sporządzony w przepisanej przez prawo formie przez uprawniony organ w zakresie jego kompetencji.		
1.1.1	wyrok SR z 20 maja 2017 r., sygn. akt (...)z uzasadnieniem	Dokument urzędowy sporządzony w przepisanej przez prawo formie przez uprawniony organ w zakresie jego kompetencji.	
wyrok SO z 7 lutego 2018 r., sygn. akt (...)z uzasadnieniem	Dokument urzędowy sporządzony w przepisanej przez prawo formie przez uprawniony organ w zakresie jego kompetencji.		

protokół rozprawy z 6 września 2019 r.	Dokument urzędowy sporządzony w przepisanej przez prawo formie przez uprawniony organ w zakresie jego kompetencji.		
1.1.1	notatka urzędowa - dane osobopoznawcze	Dokument urzędowy sporządzony przez uprawniony organ w zakresie jego kompetencji.	
opinia sądowopsychiatryczna	Opinia sporządzona przez specjalistów posiadających w swojej dziedzinie wiadomości specjalne.		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.2.1	wyjaśnienia oskarżonego M. M.	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, bowiem przeczy temu cały zebrany w sprawie materiał dowodowy - zeznania pokrzywdzonego Z. P. (1), zeznania B. K., częściowo zeznania świadka T. G., jak również dowody z dokumentów w postaci kopii faktur kolejnych sprzedaży samochodu	

		<p>przyjętego z powrotem od pokrzywdzonego, pisma Komornika Sądowego przy SR w Nowym Sączu i Naczelnika Urzędu Skarbowego o toczących się wobec M. M. postępowaniach egzekucyjnych.</p> <p>Powiązanie tych dowodów w logiczną całość przekonuje, że M. M. dopuścił się przypisanego mu czynu, o czym bardziej szczegółowo mowa w pkt 3 uzasadnienia - podstawa prawna wyroku.</p>	
<p>częściowo wyjaśnienia świadka T. G.</p>	<p>Sąd nie dal wiary zeznaniom tego świadka z zakresie, w jakim twierdził, że po sprzedaży w dniu 20 sierpnia 2016 r. (udokumentowanej fakturą z tego samego dnia) na jego rzecz samochodu P. (...) przez M. M. cena za samochód nie została uiszczona, ponieważ strony umówiły się, że zapłata nastąpi w ciągu 180 dni. Wersji o odroczonym 180 dniowym terminie płatności przeczy przede wszystkim to, że M. M., jak i T. G. są przedsiębiorcami, zatem sytuacja, w której strony zastrzegają tak długi termin na opłacenie faktury jednocześnie wydając od razu drugiej stronie przedmiot transakcji - samochód nie mieści się w regułach racjonalnego postępowania w stosunkach gospodarczych w tej branży. Brak bowiem</p>		

powodu, dla którego M. M. miałby zastrzegać dla siebie tak odroczone termin płatności, skoro w normalnym obrocie każdy przedsiębiorca liczy na jak najszybszą zapłatę. Zdaniem Sądu jedyną wytłumaczalną przyczyną takiego zastrzeżenia terminu na fakturze była próba odciążenia w czasie spełnienia warunku wynikającego z zawartego ze Z. P. (1) porozumienia polegającego na tym, że oskarżony miał zwrócić pokrzywdzonemu 42 000 zł tylko i wyłącznie po uzyskaniu zapłaty od potencjalnego kupca. O tym, że oskarżony otrzymał od T. G. zapłatę świadczy dalsze postępowanie świadka, który sprzedał ten samochód już 10 dni później (30 sierpnia 2016 r.), następnie zamiast zwrócić pieniądze oskarżonemu rzekomo zainwestował w samochody i do dzisiaj - jak twierdzi - w całości nie uregulował swojego długu wobec M. M., mimo otrzymania pisma od Urzędu Skarbowego o zajęciu tej wierzytelności oskarżonego. Znamienne, że świadek ten przesłuchany na rozprawie nie umiał logicznie wyjaśnić dlaczego nie reguluje swojego długu wobec M. M. poprzez spełnienie świadczenia na rzecz Urzędu Skarbowego. Za takie logiczne wytłumaczenie nie można

	<p>uznać twierdzeń świadka, że nie chce, by oskarżony miał do niego pretensję, że zapłacił Urzędowi Skarbowemu zamiast niego. Według Sądu zachowanie T. G. wynika z faktu, że w jakiś sposób rozliczył się już z oskarżonym z tej transakcji, czy to przez zapłatę czy to potrącenie wzajemnych należności. Pośrednio świadczy o tym również kwota 5000 zł, którą T. G. przelał w 2017 r. M. M.. Według Sądu była to tylko pozostała do uiszczenia część ceny, której T. G. nie zapłacił wcześniej. Konstatacje te potwierdza również to, że M. M. nie dochodził w żaden sposób należności wobec T. G., a jedynie wysłał do niego wezwanie do zapłaty, co uznać należy za pozorną formę dochodzenia swoich wierzytelności.</p>		
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>	<p>pkt I</p>	<p>M. M.</p>
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			

W świetle zebranego materiału dowodowego sprawstwo i wina oskarżonego odnośnie do zarzuconego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Oskarżonemu M. M. postawiono zarzut z 286 § 1 k.k. Istotą tego czynu zabronionego jest doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd, wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Czynu tego można dopuścić się jedynie umyślnie w formie zamiaru bezpośredniego - celem działania sprawcy musi być nakierowany na osiągnięcie korzyści majątkowej.

Przenosząc powyższe na kanwę niniejszej sprawy wskazać należy, że w dniu 28 czerwca 2015 r. pokrzywdzony zwrócił oskarżonemu uprzednio kupiony od niego samochód marki P. (...) w zamian za zwrot uiszczonej przez niego ceny - 42 000 zł, przy czym strony umówiły się, że zwrot ten nastąpi tylko i wyłącznie po uzyskaniu zapłaty od potencjalnego kupca tego samochodu. Wraz ze zwrotem samochodu powstała zatem po stronie Z. P. (1) wierzytelność opiewająca na kwotę 42 000 zł, której spełnienie

uzależniono od warunku polegającego na ponownej sprzedaży samochodu oraz uzyskaniu za niego zapłaty ceny. Powodem zaś tego rozporządzenia po stronie pokrzywdzonego Z. P. (1) był błąd, który wywołał u niego oskarżony co do zamiaru wywiązania się z tego zobowiązania. M. M. bowiem zawierając z pokrzywdzonym to ustne porozumienie, które następnie zostało potwierdzone w formie pisemnej, działał według Sądu z założeniem odłożenia realizacji jego postanowień na bliżej nieokreślony czas i nie zamierzał się z niego wywiązać od razu po ponownej sprzedaży zwróconego przez pokrzywdzonego samochodu. Świadczy o tym całokształt późniejszego zachowania oskarżonego, a przede wszystkim, to że dwukrotnie po zawarciu wyżej opisanego porozumienia zbył ten samochód, co ukrywał przed pokrzywdzonym, sprawiając wrażenie, że warunek z ich porozumienia jeszcze się nie ziścił. Pierwszy raz oskarżony zbył samochód przed grudniem 2015 r. Fakt ten wynika zarówno z zeznań samego pokrzywdzonego, który w grudniu 2015 r. uzyskał informację od oskarżonego, że zamienił on pojazd z kimś innym za dopłatą, ale jeszcze

jej nie otrzymał, jak i z odpowiedzi na wiadomość napisaną przez asystenta pokrzywdzonego B. K. dotyczącą ogłoszenia o sprzedaży pojazdu marki P. (...) na portalu O.. W odpowiedzi tej wystawca ogłoszenia, którym było (...) Sp. z o.o. w N. (spółka ma siedzibę obok komisju (...), została założona przez M. M., obecnie zaś w niej pracuje) odpisał, że samochód został zamieniony za dopłatą. Następnie samochód ten powrócił do oskarżonego i sprzedał go ponownie T. G. w dniu 20 sierpnia 2016 r., co ukrywał przed pokrzywdzonym do momentu aż ten wytoczył przeciwko M. M. powództwo o zapłatę, a sąd prowadzący sprawę postanowił udać się na oględziny do komisju oskarżonego (protokół rozprawy z 6 września 2019 r., sygn. akt (...))Wskazać przy tym należy, że nawet sprzedając samochód T. G. oskarżony - celem stworzenia pozorów, że warunek z porozumienia zawartego z pokrzywdzonym jeszcze się nie ziścił - zastrzegł na rzecz T. G. odroczone do 180 dni termin zapłaty, podczas gdy ten ostatni sprzedał samochód Grupie (...) i uzyskał za to pieniądze już 10 dni później.

Zdaniem Sądu fakty te świadczą bezsprzecznie

o tym, że oskarżony M. M. zawierając z pokrzywdzonym porozumienie nie zakładał, że wywiąże się z niego w terminie wskazanym w nim, tj. niezwłocznie po zbyciu samochodu i otrzymaniu zapłaty. Samo zaś zastrzeżenie takiego warunku w porozumieniu miało pomóc oskarżonemu odciągnąć ten moment, co również pośrednio świadczy o jego zamierzeniach w momencie zawierania porozumienia z pokrzywdzonym. Dodać również należy, że oskarżony znajdował się wówczas w złej sytuacji finansowej, miał długi, które bezskutecznie próbował ściągnąć komornik oraz zaległości w Urzędzie Skarbowym, a nadto toczyły się przeciwko niemu postępowania karne m.in. w sprawach o sygn. akt (...) o przywłaszczenie pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży samochodów, które zakończyły się wydaniem wyroków skazujących (k. 326, 330-331). Według Sądu zła kondycja finansowa dodatkowo motywowała oskarżonego do odłożenia w czasie zwrotu pieniędzy pokrzywdzonemu. Z. P. (1) został zatem przez oskarżonego M. M. wprowadzony w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z porozumienia co do

zwrotu kwoty 42 000 zł.
Gdyby zaś pokrzywdzony
znał prawdziwą sytuację
oskarżonego i wiedział,
że M. M. nie zamierza
się wywiązać w terminie
z porozumienia, to nie
zawarły z nim w ówczas
ustnego porozumienia
bądź zawarłyby je o innej
treści. To przesądza o
niekorzystności
dokonanego przez
pokrzywdzonego
rozporządzenia mieniem.
Takie rozumienie pojęcia
"niekorzystne
rozporządzenie mieniem"
na gruncie art. 286 §
1 k.k. przyjmuje się w
orzecznictwie wskazując,
że do wprowadzenia
w błąd skutkującego
niekorzystnym
rozporządzeniem
mieniem wystarczające
jest wywołanie błędnego
wyobrażenia o
okolicznościach
decydujących o
rozporządzeniu lub
sposobie rozporządzenia,
mając świadomość, że
gdyby druga strona
umowy znała rzeczywisty
stan, nie zawarłaby umowy
lub nie zawarłaby jej na
tych warunkach, w jakich
została zawarta. (por.
wyrok SA w Krakowie, II
AKa 56/15).

Od strony podmiotowej
zachowanie oskarżonego
cechował zamiar
bezpośredni, a celem
zachowania oskarżonego
było osiągnięcie korzyści
majątkowej. M. M. miał
świadomość, że warunki

zawartego przez niego porozumienia mogą nie zostać zrealizowane z uwagi na jego sytuację finansową, zakładał przy tym, że być może zapłaci pokrzywdzonemu, ale w dogodnym dla siebie terminie, który do dzisiaj nie nastąpił. Sąd podziela przy tym poglądy wyrażone w judykaturze, zgodnie z którymi "z typem czynu zabronionego, o którym mowa w art. 286 § 1 k.k., możemy mieć do czynienia nie tylko wtedy, gdy sprawca ma z góry powzięty zamiar, że w ogóle nie zapłaci za nabyty towar lub spełnioną usługę, ale także wtedy, gdy zapłatę uzależnia od zdarzenia przyszłego i niepewnego lub ukrywa przez kontrahentem takie okoliczności, wobec których umowa nie zostałaby zawarta, a świadczenie nie spełnione" (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 6 marca 2014 r., II AKa 30/14, wyrok SA w Katowicach z dnia z dnia 21 sierpnia 2014 r., II AKa 228/14). Oskarżony przy tym chciał wprowadzić pokrzywdzonego w błąd co do okoliczności ewentualnego wywiązania się z porozumienia, sam zaś uzyskał korzyść majątkową w postaci zwróconego samochodu, który następnie zbył i nie zwrócił pokrzywdzonemu pieniędzy.

<p>Nadmienić należy, że Sąd przypisując oskarżonemu czyn dokonał jego modyfikacji. Zmiany w opisie czynu nie odbiegają znacząco od jego opisu w akcie oskarżenia i miały na celu lepsze oddanie istoty przestępczego zachowania oskarżonego.</p> <p>Wina oskarżonego M. M. co do zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Oskarżony jest osobą dorosłą, w czasie czynu był poczytalny, nie działał również w nadzwyczajnej sytuacji motywacyjnej.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Nie dotyczy			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
Nie dotyczy			

#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
Nie dotyczy			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
Nie dotyczy			
<i>KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
M. M.	pkt I, II i III	pkt I	W pierwszej kolejności należy wskazać, że w związku z zmianą Kodeksu karnego, która weszła w życie z dniem 1 lipca 2015 r., oraz popełnieniem przez oskarżonego czynu w dniu 28 czerwca 2015 r. Sąd musiał rozważyć kwestię stosowania przepisów Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu (art. 4 § 1 k.k.). Dokonując

porównania brzmienia przepisów przed i po 1 lipca 2015 r. odnotować należy, że choć zagrożenie za czyn za art. 286 § 1 k.k. nie zmieniło się, to jednak ustawodawca znowelizował przepisy dotyczące m.in. warunkowego zawieszenia wykonania kary (art. 69 k.k.). W poprzednim stanie prawnym sąd mógł zawiesić wykonanie kary nieprzekraczającej 2 lat pozbawienia wolności, kary ograniczenia wolności oraz akry grzywny, jeśli uznał, że jest to wystarczające do osiągnięcia wobec sprawy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Po nowelizacji art. 69 k.k. przesłanki do jego zastosowania uległy zawężeniu - można zawiesić karę pozbawienia wolności w wymiarze do 1 roku, jeśli sprawca w czasie postępowania nie był skazany na karę pozbawienia wolności. i uwzględni to wspomniane wyżej cele indywidualno-prewencyjne. To zestawienie przekonuje, że ustawa obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla sprawcy niż ustawa nowa, dlatego po myśli art. 4 § 1 k.k. należało ją zastosować w niniejszej sprawie.

Przechodząc do kwestii wymiaru kary, Sąd kierował się tym, by nie

przekraczała stopnia winy i uwzględniała stopień społecznej szkodliwości. Zdaniem Sądu społeczna szkodliwość czynu oskarżonego była znaczna. Oceniając kwantum naganności Sąd miał na uwadze, że swoim zachowaniem oskarżony godził w istotne, ale niestojące najwyżej w hierarchii dóbr prawnych, jakim jest mienie. Oskarżony działał przy tym z zamiarem bezpośrednim. Czynu tego z kolei dopuścił się w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, a zatem będąc profesjonalistą, z którym transakcje z założenia powinny być bardziej pewne i bezpieczne niż z osobą fizyczną, która nie jest przedsiębiorcą. Zauważyć przy tym należy, że zachowaniem swym M. M. wyrządził pokrzywdzonemu dość wysoką szkodę, bo wynoszącą 42 000 zł. Powyższe okoliczności podmiotowo - przedmiotowe wpłynęły na sumaryczną ocenę kwantum naganności jak znacznego. Na ocenę stopnia społecznej szkodliwości nie ma przy tym wpływu, to że oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Okoliczność ta jako znamię czynu nie może bowiem być oceniana w

ramach stopnia społecznej szkodliwości.

Przy tak ustalonym stopniu społecznej szkodliwości Sąd nie stracił z pola widzenia, że na karę powinno mieć wpływ również to, że oskarżony był dotychczas karany, w tym za czyny przeciwko mieniu, co potraktowano jako okoliczność obciążającą.

Z kolei jako okoliczność łagodzącą przyjęto, że oskarżony ostatecznie częściowo naprawił szkodę pokrzywdzonemu wręczając mu łącznie 9 000 zł. Co prawda wciąż nie wyrównano jej w całości, niemniej należało docenić choćby ten gest ze strony oskarżonego.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że adekwatną reakcją penalną będzie wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności. Przy czym opierając na brzmieniu art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. przed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Sąd zawiesił oskarżonemu wykonanie tej kary na 3 letni okres próby, uznając, że już sama kara w zawieszeniu zmotywuje oskarżonego do zmiany swojego postępowania w przyszłości. Orzeczony 3 letni okres próby zweryfikuje trafność tej prognozy. Zdaniem Sądu

orzeczenie oskarżonemu kary bezwzględnego pozbawienia wolności nie było celowe w tej sprawie z uwagi na charakter czynu oskarżonego, który godził w mienie i spowodował szkodę majątkową. W tym stanie rzeczy według Sądu priorytetem jest naprawienie tej szkody pokrzywdzonemu, co odciągnęłoby się w czasie w sytuacji, gdyby oskarżony odbywał karę izolacyjną.

Wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w pkt III wyroku nałożono na oskarżonego obowiązku okresu próby polegający na zobowiązaniu M. M. do wykonania wyroku Sądu Okręgowego (...) z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt (...) w zakresie, w jakim dotychczas nie został wykonanych w terminie 2 miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszego wyroku. Możliwe konsekwencje grożące oskarżonemu w razie niewykonanie tego obowiązku w terminie, tj. fakultatywne zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności (art. 75 § 2 k.k.) powinny dodatkowo zmobilizować M. M. do naprawienia Z. P. (1) szkody.

Jednocześnie mając na względzie to, że oskarżony musi odczuć realną dolegliwość w związku z

			<p>popelnionym przestępstwem, Sąd na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył M. M. karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych. Ilość wymierzonych stawek jest adekwatna do stopnia winy, uwzględnia również stopień społecznej szkodliwości czynu. Wysokość jednej stawki ustalono na 20 zł z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego, który co prawda pracuje, jednak ma na utrzymaniu czworo dzieci.</p> <p>Orzeczone wobec oskarżonego kary spełnią zdaniem Sądu cele indywidualno-prewencyjne, uświadamiając oskarżonemu jego nieopłacalność jego zachowania i przyczynią się do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, utwierdzając w nim przekonanie, że mienie jest wartością chronioną przez prawo karne, a zachowania oszukańcze spotykają się z reakcją penalną.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
			nie dotyczy

inne zagadnienia		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
nie dotyczy		
7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt iV	<p>Na podstawie art. 627 kp.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa częściowe koszty sądowe w postaci częściowych wydatków w kwocie 1000 zł oraz 780 zł tytułem opłaty sądowej (art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z 23 czerwca 1972 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.1983 nr 49 poz. 223 t.j. ze zm.). Od pozostałych wydatków w sprawie Sąd na podstawie art. 624 k.p.k. zwolnił oskarżonego, mając na uwadze, że jego obecną sytuacją materialną, a nadto ma do zapłaty</p>	

	<p>grzywnę i obowiązek wykonania wyroku zasądzonego od niego na rzecz pokrzywdzonego ponad 40 000 zł. Łącznie na wydatki w niniejszej sprawie złożono się: 30 zł x 2- informacja z Krajowego Rejestru Karnego, 20 zł x 2 - ryczałt za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, 427,76 zł - wynagrodzenie biegłych za opinię sądowopsychiatryczną, 137, 66 zł + 246,93 zł + 45 zł + 1903,95 zł + 230,60 zł- zwrot tytułem kosztów dojazdu, utraconego zarobku i diety dla świadków.</p>	
<p>pkt V</p>	<p>W związku z tym, że pokrzywdzony Z. P. (1) występował w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego korzystając z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, a oskarżony M. M. został skazany, to na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 1536 zł tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika.</p>	
<p>Podpis</p>		